

OSTRVO MUŠKARACA,
OBALA ŽENA

VESNA RADUSINOVIĆ

■ Laguna ■

Copyright © 2004 Vesna Radusinović
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

*Mome sinu Vedranu i Milomiru Mariću,
koji su stoički trpeli stvarne junake
ovog nestvarnog romana*

Sadržaj

<i>Seks i grad na srpski način</i>	<i>9</i>
<i>Jedan kalup za najvažnije gradske sise i usne .</i>	<i>20</i>
<i>Problemi Velike Mame</i>	<i>41</i>
<i>Beli mag na srpskom dvoru</i>	<i>46</i>
<i>Žene se ogledaju isključivo u očima drugih muškaraca.</i>	<i>55</i>
<i>Brazilci kasape Beograđanke.</i>	<i>58</i>
<i>U potrazi za izgubljenom lepotom</i>	<i>64</i>
<i>Drevna srpska nauka – vaginomatija.</i>	<i>69</i>
<i>I za njega ima leka</i>	<i>75</i>
<i>U salonu baba Roske</i>	<i>83</i>

Seks i grad *na srpski način*

*Sva naša nacionalna i državna pitanja
ne započinju i ne završavaju se baš
slučajno oskudicom u krevetu.*

– Halo, Dinče? Ovde Lili! Kako sam? Ma, nika-ko. Opet mi je ona mazga od Kermesa zaplenila tablete i traži pare... Kako koje?! Ma, one voćne, sa amfetaminom. Potpuno su u redu, deset odsto voće i – nešto malo amfetamina. Nego, seljak se na mene napikirao zbog silikona one male pevačice što smo joj umesto četvorke ugradili trojku. Pričala sam ti, sećaš se? A, ti si u Kicbilu?! Kad se vraćaš?! Ništa onda, lepo se provedi.

E, Lili, Lili, jadna ti je majka... Dok si im trebala, dobra si bila! A sad – Kicbil!

– Recite mi, molim vas, ko vas je doveo ovamo?
– upita dr Trivić pridošlicu, brižljivo tugaljivim tonom, svojstvenim valjda samo psihijatrima.

– Muž, doktorka, muž i muka moja – žustro odvrati omalena prilika. Šćućurena, vrata uvučenog u ramena, upalih obraza, izgrizenih noktiju i sva siva u licu, napeto je čekala sledeće pitanje.

– A, na šta se žalite? Mislim, kakve tegobe imate?

– Ma, nemam tegobe, nego tegove. Teške. Preteške. Upregli su me kô sionju. Te hajd Lili ovde, te hajd Lili onde. Te jedne krkaju amfetamine, druge krpe dupe, dižu sise, pa zatežu stomake, bacaju karte, pasulj, grašak, salivaju stravu olovom, skidaju čini, menjaju pol...

– Dobro, dobro. Sve ćete vi to natenane da mi ispričate, nego da primite sada jednu injekciju.

– A, ne, ne doktorka. To ne dolazi u obzir. Pa, ja sam vam gotovo koleginica. Muž mi doktor. Znam ja, vi mislite da sam luda. A nisam. Stvarno!

– Dobro. Objasnite mi zašto ste onda došli kod mene. Znaite, ja radim samo sa najtežim slučajevima.

– E, baš zato, doktorka. Moj je slučaj mnogo težak. Moj vam je život za film, doktorka. Za roman.

– Imate li roditelje?

– Imam, bolje da ih nemam. Oni su me u sve ovo i uvukli. Mog prvog muža, poštenog i časnog čoveka – oteraše. Stideli su se što je vulkanizer. Krpio gume – pa šta! Ovaj li je bolji što krpi tuđa dupeta i telesine – i još im se oboje duboko klanjamo. A i ja sam kriva! Beli mantil, doktorski, lepo mu stoji. Povuklo me. Mislila sam da ću kao doktorova žena konačno da uspem u životu. Nivo, status, razumete već. E, kada sam se udala za Necu, taman je završavao plastičnu – specijalizaciju. Na meni se mesecima izvežbavao. Ovo

uopšte nisu moje sise, nego silikonu. I usta su mi napumpana. Stomak eliminisan. Butine usisane. Stražnjica podignuta. Kapci zategnuti. A boli, nije da ne boli. I sve sam otpela. I prva sam došla na ideju da otvorimo privatnu kliniku. Valjda zbog prvog muža, i on je bio privatnik. A i šta se tu pa mnogo razlikuje, mislila sam. Ovde menjaju lični opis, a kod Paje su menjali ulje, svećice, akumulatore, karburatore... Mislim, tako mi je sinula ideja.

I sve bi bilo dobro da se odjednom na klinici nisu našle sve: ove sa vrha, na vlasti, njih sam smestila u potkrovlje, opozicioni blok na sredinu, mislim, prvi sprat levo i desno, hirurge i anesteziologe – dole u prizemlje. A Lili?! E, moja doktorka, Lili ode u podrum, jeste, jeste, underground – ja pod zemlju! Ovo, razume se, strogo među nama.

Je l' te, doktorka, je l' i vi zaista mislite da sam luda? A tek da vidite kada se te kravetine pobiju, pa onako jurišaju jedne na druge, a nadrogirane – onoliko. U jednoj ruci drže kese sa urinom, drugom se čupaju za kose, pa kada onda, modre i raskrvavljene, popadaju po mom nežno belom nameštaju u salonu... Teško meni, doktorka... Marišu se najčešće zbog nekog carinika Graorca. Taj me zavio u crno. Taman im rane zarastu, one se opet pobiju, pa udri Jovo nanovo. Možete zamisliti kroz šta prolazim.

Evo, kad sam krenula kod vas, dotrčala sestra iz opozicionog i kaže mi da ministarka Lepava

danima plače i rida i huli na boga što joj bride leđa, noge i guzica. A mora da boli. Mora. I mene je bolelo. Osam kila žute masti smo iz te krmače izvadili. Malo li je?! Hoće još.

Stoka nezahvalna. Od bezoblične masne mase ženu smo napravili, i to nam je hvala. Preti da će nas, čim izađe, prijaviti nadležnom ministru zdravlja. A i on je kivan na nas. Imao je lice... Pa, nijedan španski zid mu nije bio ravan. A zaljubio se u mladu glumicu, lepoticu. Radili mu triput dermoabraziju, al' je ostao sav rošav. I uporedne horoskope smo im uradili. I vijagru mu je moj muž poklonio, mislim nekoliko komada, da ima čovek.

I sad ona, koja ima ljubavnika jedno dvaes' godina mlađeg od nje, ona nije zadovoljna. Hoće malo infuzije... Albumina... Ma, trave kravetini treba, da se napase. Napala mi i mog privatnog vrača. A on je za mene svetac koji hoda. Najahala na čoveka, pa neće sa njega da sjaše. Po ceo dan da joj gleda u karte. Još samo da joj pregleda trigliceride i holesterol – i u redu je. Luda potpuno. A on joj je, da je skine s vrata, rekao, bože me prosti, da je i Paja vidovit, al' samo jednom mesečno.

– A ko je Paja?! Onaj vaš bivši muž?

– Ma ne, nego Njegova svetost patrijarh srpski, doktorica, bože me oprosti. I sad ova traži da joj na kliniku dovedem i njega. Pa, nisam ja svemoguća. Jedva sam se uselila u SANU. U Patrijaršiji još nemam prolaz.

– Dobro, dobro... Nego, šta vi očekujete od mene? Mislim, u terapijskom smislu?!

– Da mi pomognete, doktorica. Da mi date savet šta je najbolje da ovima sa klinike sipnem u mleko ili kafu. Bojim se – biće krvoprolića. Ej, bre, četiri TV aparata sam kupila, sve na kredit, prodao mi onaj Mišel iz „Coola“, fini čovek, spasio me. Dok smo jedan imali, bila je vriska oko svega, a ja, naivna, mislila, biju se oko Rosalinde i Esmeralde, ali đavola, samo kad počne *Telefakt* i *Dnevnik RTS-a* arlauču kao lude.

A onda mi se i hirurzi načisto raspamete. Čak i zaplaču. Pa, kako bre da ne plaču, ljudi sve pošteni Šiptari, redom bili na obuci kod Pitangija, a jeftina radna snaga – razumete... Ja ti gledam – suza suzu stiže – a ove krmače samo jebu majku baš Šiptarima. Onda tražim po gradu recepte za „flji“, da ih malo umirim. Baklave i pite im više na uši izlaze. Flji... Ma, to je nešto kô naša projara, nacionalno jelo, shvatajte... Da se i oni osete kô ljudska bića. Mnogo su mi osetljivi hirurzi. Kad je vreme ručku, za ove iz opozicionog, đene-đene. Njih lako nahranim. Malo soje, sočiva, salatice, pilule za lilule i hajde zdravo. Al' ove odozgo, sa vlasti, e, taj blok ih načisto razluđuje. Šta oni sve krkaju: švargle, krvavicu, kobasice sa belim lukom, piletinu rolovanu u slanini. A, kad se sprema prase na lešo s pečurkama... Svi se rasplaču kô deca i trče hodži u džamiju. Izazivaju ih, logično da ih izazivaju, a ja ne mogu više da plaćam talijanski personal.

To je čist kupleraj. Ja sam, bre doktorka, patrijarhalna žena i ne mogu da gledam kako se kreću bez ikakvog reda i discipline. I taman se rešim da uvedem smene, ako se već jebu – da se zna kad se jebe i ko koga jebe, kad ono pritužbe od pacijentkinja. Nezadovoljne.

– Kakve pritužbe?!

– Pa, seksualne, doktorka. Nisam ja džabe prešla na Šiptare. Ovi Talijančići sve nešto traže „virgo“, te virgo maslinovo ulje, te virgo ribe, kurac-palac, 'de bre još danas ima to izvoljevanje? U početku sam bila protiv tog zblizavanja personala i pacijenata, ali kud ćete – protiv prirode se ne može. Ma, rešetke da im stavim kad se pogase svetla, opet bi se rendisali bez pardona... I da znate, doktorka, dok nisam počela da radim ovaj posao, nikada nisam u usta stavila ni pičku, ni kurac, mislim verbalno. Inače, kao i svaka poštena žena, kad god osetim da je dovoljno veliki, zgrabim ga u usta, i dođe mi da ga zubima obrežem. I, razume se, sve to u strogoj diskreciji – intimno.

A njih da čujete: „*Polizeš mi... Fanfuljo, dronfuljo, dropljo... Kuroljupko, kurcolomko*“. Eto, to im je rečnik... A sve vajne intelektualke. Nije nego.

– Ali, vi im sve to nekako dopuštate. Zar ne?!

– Moja doktorka, ko me pita! To vam je kod mene rat svetova. Ove gore – porodično naginju indijskoj magiji. Tačnije Mama, prvi sin i prva snajka nigde ne idu bez ličnog astrologa, pa ni

na operacije. Iskreno rečeno, ne znam šta će im prepravke, pa bar su oni jedna lepa porodica. I taman se ja sa celim timom pripremim za akciju, navali mi se neki Hindus, šta li je, kô od brega odvaljen, i traži da se pre operacije obavezno prikolje nešto. To je kao obredna žrtva, ne znam ni kom to bogu – jebem li ga – bože me prosti, i onda ja – kud ću, šta ću – pozovem ove Šiptare iz operacione sale, oni jadni umiru od sreće zbog jagnjetine, a komšiluk me brže-bolje prijavi zbog klanja domaće životinje u elitnom delu grada.

– A kako ih koljete?! Mislim jaganjce? I gde?!

– Pa, u kadi, doktorka. Gde bi drugo? Taman se to reguliše, kad ovi iz opozicionog najave post, i to svake srede i petka. Onda maljem zvekećemo šarana i pastrmke u toj istoj kadi...

– Pa što, pobogu, ne kupite očišćene?!

– E, doktorka, moje su pacijentkinje, kako da se stručno izrazim, malo paranoidne, misle da će neko da ih otruje i samo meni veruju. I živinu ubijamo na njihove oči... Ma sve...

– Divljač je, nadam se, pošteđena te vaše kade...

– Ma, ne, doktorka, i tome smo se jadu dosećili. Prvi sin samo, kao strastven lovac, naruči živu pošiljku divljači iz Rusije. Posle je sve lako. Mislim, to je njegova pasija. Njegov vrač ga je ubedio da taj adrenalin koji ostaje u mesu ubijene divlje zveri automatski prelazi u njegovu krv, a to vam je, doktorka, za njega kao reli vozača

najvažnije. Šta bi on bez adrenalina?! A ova njegova žena, što je to divno stvorenje! Slatka, jadna. U svemu je savremena. Ona samo pokupi testise i zube od ulova i, onako među nama, tako prvog sina i drži na uzdi. Malo *čaram-baram*, nema tu velike filozofije. Šta će žena, mnogo ga voli, nije ona kriva.

– Kako to mislite – *čaram-baram*?!

– Pa, naše najveće zvezde su ulovile muževe u Egiptu, kod čuvene Rosemari. Nisu valjda išle da gledaju piramide i zalazak sunca! Egipatski crveni kamen istucan u avanu, izmiksovan sa španskom mušicom – to je jedini garant srećnog braka. Pouzdano, doktorka. Pa, doktorka, što da se lažemo, ima za sve danas leka. Mislim, malo li je prvi sin za sve te silne sisate i guzate lepotice koje se bezglavo lepe na njega – mora žena da se zaštiti. Eto, i dete se rodilo, a nije je još venčao. Ali, sve je, ipak, pod kontrolom. Karlitos je preuzeo slučaj od Roske i od tada je sve pod kontrolom, da kucnem u drvo...

– Karlitos?

– O, doktorka, samo ga je neko providenje iz Južne Amerike ovamo poslalo taman kad je snajki sve krenulo nizbrdo. Mislili smo – sve će nas pobiti. Jednom, kad joj je radio taj specijalni tretman, ovaj kreten je došao naoružan. A Karlitos je samo pokušavao da joj otpuši malo levi jajnik, da ga „*produva*“ i „*nagazio*“ na nešto opasno – ko zna ko joj je to smestio. I tako, uzme Karlitos tompos, najbolji su oni od crnog duvana, *tabaki*

antiki, dobro ga raspali, okrene ga naopačke, stavi usta, i duva li joj duva – da prostite.

– Izvinite, gde joj duva?

– Pa, malo na jajnik, malo u vaginu, doktorka. Posle ide obredno kupanje, čišćenje, ona zaje-bancija sa jabukama i novčićima... Šta me gledate?! Uzme se crvena, velika jabuka i izdubi se tako da ostane bez srca. Onda se na papiriću ispiše ime osobe, mislim, dotične persone, a preko tog imena se napiše njeno ime, mislim žensko. Tada se papir ispresavija u obliku krsta i strpa u jabuku. Sve se lepo stavi u papirnu kesu, sa još tri novčića, najobičnija. Čeka se onda pun mesec i samo se spusti – noću, posle ponoći, negde pored bogomolje, samo ne pored džamije. Nipošto.

– Aha... A, vidite, baš sam mislila da su muslimani prvaci sveta u tim magijskim radnjama.

– Ne, doktorka. Jeste muslimanska magija jaka, ali nije najjača. Baš je Ministarka koristila usluge jednog hodže zbog tog njenog – dvadeset godina mlađeg. Nešto joj se primilo ispočetka, dok nije postô direktor i dok mu je kupovala auta i vile po moru. Posle – ništa. A bogami je velikodušna bila. Za Kurban Bajram je jednom trideset ovnova zaklala i sve ih po Novom Pazaru podelila. Nije mi ni dan-danas jasno kako se ovaj odvezao. A bio se za nju zalepio kô taksena marka. Mogla je lepo da pređe kod Karlitosa. On je, doduše, mnogo skup, al' kažu da je najbolji. Duda odlično gleda u karte, Silvija je majstor za pasulj, Rosa cepa astrologiju, al' nijedna nema

toliko uspeha kô Karlitos. On je latinoamerički mistik. Znete onog Kastanedu, taj je ništa za Karlitosa, koji je istovremeno crnac, Indijanac i Jevrejin. Nego, doktorka, jeste li vi udati?

– Nisam.

– A, imate li nekog onako, na nišanu? Mislim, jeste li nekog već ošacovali?

– Jesam, nije da nisam. Al' me taj izgleda neće.

– Hoće, hoće, bogme, i te kako hoće. Samo se vi opustite i sve meni prepustite. Uzgred, mogli bismo malo da vam dignemo kapke, učvrstimo stomačić i povećamo grudi. A, šta kažete... Molim vas, doktorka, dođite kod mene, jer ću u protivnom da poludim, sve ću vam se odužiti. Ako treba, platiću da budete tu. Izoperisaću vas da vas ni rođena majka neće prepoznati, molim vas... Zašto da se ne udružimo?

– Neprijatno mi je, zaista, nemam ja para za te operacije kô te besnulje, a i nije mi baš najjasnije šta da radim kod vas na klinici.

– Kako ne znate – kad ste vi lekar specijalista za ludake. Njima ništa drugo i ne fali – osim što su lude načisto. Samo da ih posmatrate, doktorka. Da mi, kada sve osmotrite, kažete tri stvari: jesam li ja luda ili oni oko mene, jesam li ja žrtva svog muža ili je on žrtva moje preterane ambicije, kako voli da se predstavlja, i što je najvažnije, doktorka, imaju li ove ostale zlatnu ribu kad se oko njih toliko otimaju, a ne rade ništa, nego se samo izležavaju. Još kad pređu pedesetu, vežu repiće i spletu kikice kao tinejdžerke i nemaju

nimalo blama da lažu kako su trudne, a sve su plodne kô Draga Mašin.

– Dobro, dobro, smirite se. Shvatam da je vama u celoj toj priči tesno, ali, kao što sam rekla na početku, delimično je sve, nekako, i vaša odluka...

– Pa, jeste. Da znate kako mi svi zavide kad se negde pojavim sa gazdaricom grada Beograda, ili sa najbogatijom Jugoslovenkom, kada se prošetam po Čumiću ili Siti pasažu... Svi da crknu od muke. Još kad me zakači onaj „Svetov“ paparaco, e, da samo vidite kako me komšiluk pozdravlja!

– A, gde stanujete?

– Pa, na klinici. Jedan deo smo adaptirali za nas. Vešeraj, al' čisto je, skromno, videćete. I nameštaj je sa buvljaka, ali je još očuvan. Imali smo ne jedan, nego dva stana. Došla kriza, pa prodali. Kako došlo, tako o'šlo... Znete, morala sam da plaćam hirurge, anesteziologe, instrumentarke, sestre, spremačice, kuvare. A sve to košta... mnogo. A nikome nisam naplaćivala. Ni žute banke Lili nije u svoj džep stavila.

– Zašto, pobogu? Pa, što se onda bavite tim poslom? Zaista vas ne razumem!

– Ma, sve će vam biti jasno kad ih vidite. Hajdete, doktorka, idemo, ovo je pitanje života i smrti. Sve ću vam pošteno platiti...

– Ma, nije stvar u novcu. Ako treba – ići ću sa vama. Nego, niste mi rekli čega se vi zapravo plašite?

– Sebe, doktorka, sebe.